

ΕΛΕΓΕΙΟ

ΕΛΕΓΕΙΟ ΣΕ ΟΥΤΑΧΡΟΝΗ

α'

Τὰ χρώματα ἔχουν μιὰ θερμοκρασία.
Ἐσὺ δὲν εἶχες· σ' ἄφησε
Καὶ κύλησε μὲ τῆς φωτιᾶς τὸ δρόμο·
Κόκκινο χρώμα τῆς ζωῆς καυτὸ
Ποῦ σοῦ τ' ἀρνήθηκαν
Λίγο πρὶν φτάσει ἡ νερότῃ σου
Στῆς ὁμορφίᾳς τὸν κύκλο.
Τὸ ἔνοιά σου: Κούλευε.

β'

Στὸ σπίτι γλίστρασαν τὰ χελιδόνια.
Τὸ τελευταῖο πουλί, τὸ τελευταῖο φίλὶ τῆς Ἄνοιξης
Ἦσαν ἐσὺ ἢ τελευταία φωτιὰ τὰ μάτια σου.
Μάτια πελώρια σὰν τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ
Ὅταν κοιτούσες καὶ δὲν ἦσαν δακρυσιμένη,
Τὰ μυστικὰ καλέσματα τῆς Παναγίας
Στῆ λειτουργία τῆς Κυριακῆς.
Μικρὸ παιδί, γλυκὸ παιδί
Μικρὸ σημάδι τῆς αὐγῆς
Δὲν εἶχε ἐλπίδα ἢ νερότῃ σου
Ὅστε συνέχισαι τὸ λευκὸ κορμί·
Δίχως μιὰ φλόγα πυρινόταν ξένο
Δίπλα στὸ τζάκι ἐκεῖ ποῦ σ' ἄρεσε
Νὰ ξεκουράζεις τὰ λιανὰ σου πόδια·
Μέσα στὶς στάχτες ἀπὸ τ' ἄγρια ξύλα
Ἄπ' τὰ λευκὰ πουλιὰ τῆς πίπας τοῦ παπποῦ.

γ'

Ἦταν ζεστὴ ἡ μέρα — τὸ θυμᾶσαι;
Ὁ ἥλιος θάμπωνε τὰ μάτια — τὸ θυμᾶσαι;
Ὁ κάμπος γλίστραγε μέσα στὴν τάξη
Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ δάσκαλου ἕνα ρίγος στὴν ψυχή:
«Εἶναι καράβι ἐλπίδες ἢ ζωὴ μας...»
—Τί τὸλεγε; Τί τὸλεγε πανάθεμά σε;
Δὲς πόσα ὀλέματα — καρφιὰ
Ποῦ μοῦ στερεύουν τὴ καρδιά,
Πόσα κοιτάματα, πόσα γελάματα
Πόσα πειράματα μὲχουν κυκλώσει.
Τί τὸθελε; Τί τὸλεγε;
Μοῦ τόπε ἢ μέρα δὲ σοῦ φτάνει;
Μοῦ τόπε τὸ πετροχελιδόνο δὲ φτάνει;
Μοῦ τόπε ἢ μάνα στὴ δειλὴ σιωπὴ
Τῆς κάμαρας μὲ τὰ ὑγρά τῆς μάτια
Καὶ ὁ πατέρας μου, δὲ φτάνει;
Μὴ μοῦ τὸ λὲς δὲν τὸ μπορῶ
Εἶναι ὁ ἥλιος δυνατὸς
Καὶ ἡ χαρὰ μου καίει
Εἶναι ἡ νύχτα παγερὴ
Καὶ ἡ καρδιά μου κλαίει.
Πῶς δὲν ἀκοῦς τὰ σήμαντρα τῆς ἐκκλησιᾶς.
Τὰ σήμαντρα τοῦ δειλικοῦ πέρ' ἀπ' τὸ κάμπος;
Γιὰ μένα εἶναι.

δ'

Ὁ ὕπνος φέρνει μιὰ ζάλη ἀστραπή·
Ἐσὺ ὅμως ἀναβόσθησες τὶς μνήμες
Ἀπὸ τὰ θλέφαρά σου χύθηκαν δύο περιστέρια.

Ἄπλωσες τὸ τετράδιο, τὰ μάτια σου καὶ τὴν καρδιά σου

Ὁ κάμπος ἐπλημμύρισε ἀπὸ φῶς.
Ἦχει ἐσοδοί, ζωὴ σταματημένη...

ε'

Ἄκρες τῆς πέτρας — μνήματα πουλιῶν
Κοντὰ σας ἔτρεξε ἡ ἀγάπη μου.

Ἄκρες τῆς πέτρας — κιβούρια τῶν χελιδονῶν
Σὲ σὰς ἐπλάγιασε ἡ χαρὰ μου.

Ἄκρες τῆς πέτρας — στεῖρες μάνες
Γιατὶ κρατᾶτε τὸ παιδί μου;

Θὰ δώσω μιὰ νὰ τρανταχτεῖ ἡ γῆς
Θὰ δώσω ἄλλη μιὰ νὰ νεκρωθεῖ ἡ μέρα
Θὰ δώσω μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς νὰ τὸ κρατήσω.

Θὰ δώσω τὴν ἀνάσα μου
για νὰ τὸ φέρω πίσω.

Θὰ δώσω καὶ τὸ βόγγο μου
για νὰ τὸ ναουρίσω.

Ἄκρες τῆς πέτρας — στρώμα τ' οὐρανοῦ
Διῶξετε τὴ σκόνη νὰ πλαγιασῇ ἡ θύμησή μου.

στ'

Παράθυρα τῆς νύχτας φωτεινὰ
Εἶναι αἱ ζεστὲς φωλιγὲς τῶν ζωντανῶν
Παράθυρα τῆς νύχτας σκοτεινὰ
Ὅι κρῖνες καρδιὲς τῶν ξεχασμένων.
Σὲ κάποιον σπίτι ἀπόψε ξαγρυπνᾶνε.

Μέρα θάρθει δειλὰ νὰ μᾶς χαμογελάσει.
Νὰ σύρει τ' ἄριματα τοῦ ἡλίου ἀπ' τὸ βουνὸ
Νὰ φέρει μιὰ γουλιὰ χαρὰ νὰ μᾶς κερᾶται
Μιὰ γούφτα φῶς νὰ λούσουμε τὴ γκριζὴ ὀλέψη
Μὲ μιὰ γροθιά ἐλπίδας νὰ μᾶς χαιρετήσῃ.
Στὸ κάμπος νὰ λαλήσουν πάλι τὰ πουλιὰ
Νὰ κελαιδῆσει ἡ ἀξίνα πάλι στὸ χωράφι
Μέρα θάρθει

Νὰ βρεῖ καιρὸ

Ἡ μνήμη νὰ σωπάσει.

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΒΕΑΤΡΙΚΗ

Ἀγαπητέ μου ἀδελφὲ Ματθία!
Ἀντιπαθῶ τὸν Ἰωάννη Οὐνιάδη
Αὐτὸν τὸν νεαρὸ ἀριστοκράτη — ξέρεις
Μόνον ἐπειδὴ ψιθύρισε στὴν καμπαριέρα
Τὸ ὄνομα «Βλαδίσλαος»
Ποῦ μοῦ ἔναι ξέχωρα ἀγαπητό.
Μὰ πὲς μου·
Σ' ἀρέσουν ἔτσι στολισμένα τὰ μαλλιά μου:

ΟΦΗΛΙΑ

«...Τέλος, ἔταν κατάλαβα
Πῶς ὁ πατέρας μου δὲ ζῶσε πιά
Κατέβηκα στὴν ὄχθη μοναχῆ.
Ἡ κόρη του»